

Sygn. akt IV KZ 60/14

POSTANOWIENIE

Dnia 21 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziół

w sprawie z wniosku **M. J.**

o wznowienie postępowania

po rozpoznaniu w dniu 21 października 2014 r.

zażalenia ukaranego

na zarządzenie Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 14 lipca 2014 r., sygn. akt II AKo [...]

o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zażalenie nie jest zasadne i jako takie nie zasługuje na uwzględnienie. M. J. – na jego wniosek – wyznaczono obrońcę z urzędu w osobie adw. J. P., w celu zbadania podstaw do ewentualnego złożenia wniosku o wznowienie postępowania. Obrońca, stosownie do art. 84 § 3 k.p.k., poinformował Sąd Apelacyjny w [...] o niestwierdzeniu takich podstaw, w związku z czym M. J. powtórnie został wezwany do usunięcia formalnego braku jego osobistego wniosku o wznowienie postępowania, polegającego na niesporządzeniu i niepodpisaniu go przez adwokata. Do wezwania tego – w ustawowym terminie 7 dni – M. J. nie zastosował się, w związku z czym jedyną możliwą decyzją była odmowa przyjęcia wniosku, który nie odpowiada wymaganiom formalnym. Wydając zaskarżone zarządzenie, przewodniczący II Wydziału Karnego nie naruszył żadnego przepisu prawa. Przeciwnie, naruszeniem takim byłoby w opisanej sytuacji

procesowej przyjęcie wniosku, który nie odpowiada wymaganiom formalnym określonym przez prawo procesowe.

Na marginesie jedynie wskazać należy, co konsekwentnie przyjmuje się w orzecznictwie Sądu Najwyższego, jak i doktrynie prawa karnego, iż użyte w art. 545 § 2 k.p.k. sformułowanie "powinien być" należy rozumieć jako bezwzględną konieczność realizacji nakazu sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie postępowania przez adwokata lub radcę prawnego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 września 2013 r., V KZ 61/13, LEX nr 1375261).

Kierując się przedstawionymi wyżej względami, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

[aw]